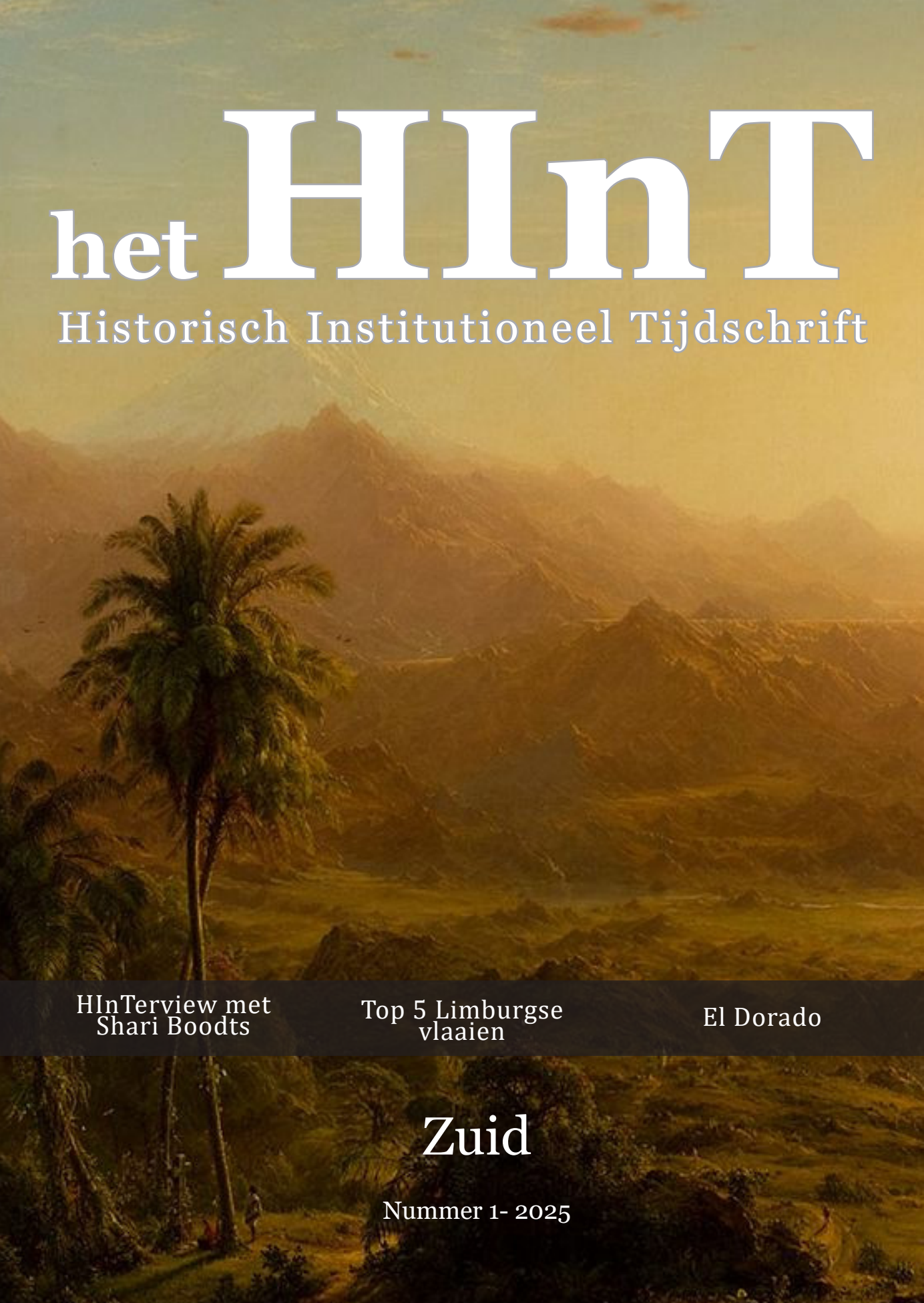

het HInT

Historisch Institutioneel Tijdschrift

HInTerview met
Shari Boodts

Top 5 Limburgse
vlaaien

El Dorado

Zuid

Nummer 1- 2025

HOOFDREDACTIONEEL

Beste lezers,

We zijn alweer aangekomen bij de maart editie van ons tijdschrift. In deze editie nemen we je mee op een reis langs verschillende regio's en culturen, van Afrika tot het Nederlandse zuiden en het zonnige zuiden van Europa. We duiken in fascinerende geschiedenissen, verrassende tradities en culinaire hoogstandjes

Een land waar je over kan lezen in deze editie is Tahiti. In het stuk van Lars bespreekt hij de unieke seksuele cultuur van de inwoners van het eiland. Een aanrader voor alle gendergeschiedenis liefhebbers. Jetze reist in zijn artikel naar Kaapstad en beschrijft hierin de rol van vuur in de ontwikkeling van deze stad. Ook wordt aan het Nederlandse zuiden niet voorbij gegaan. Zo heeft Rosa een artikel geschreven over hoe Friese Brabanders de eerste vliegtuigvlucht in Nederland realiseerden en heb ik zelf een Top-5 gemaakt over de Limburgse delicatessen: de vlaai. Met de review blijven we ook in Nederland. Hierin wordt een geweldig restaurant in Nijmegen besproken waar je goedkoop van de mediterrane keuken kunt genieten. Mocht Grieks of Italiaans eten nou niks voor je zijn, heeft Cara wel een hele interessante Griekse mythe voor je klaar staan. Namelijk de mythe van de Kentauren tegen de Lapithen. Zou je nou meer willen lezen, maar over een andere regio? Dan heeft Jessica een artikel met Zuid-Koreaanse boeken die zij aanbeveelt.

Kortom, of je nu houdt van reizen, geschiedenis, cultuur of culinaire ontdekkingen, in deze editie staat het zuiden in al zijn facetten centraal. Van tropische oorden tot het Nederlandse zuiden en het zonnige Middellandse Zeegebied, er is genoeg te verkennen. Laat je meenemen door verhalen over tradities, regionale helden en mythologie, en ontdek hoe verschillende zuidelijke regio's hun eigen unieke karakter behouden. Veel leesplezier en tot de volgende editie!

Saartje Bruens
Hoofdredeacteur 2024-2025

Jaargang 42, Nummer 1
Het Historisch Institutioneel
Tijdschrift (*HInT*) is het periodiek
van GSV Excalibur

Redactie

Erasmusplein 1
Kamer E12.11
6525HT Nijmegen
hintredactie@gmail.com

Oplage: 150
ISSN: 0923-9375
© GSV Excalibur 2024

Redactie

Lars Algera, Jetze Boon, Saartje
Bruens, Emiliós Gregoriou,
Eva Grooten, Cara Peters, Rosa
Raeijmaekers, Rens Versteeg,
Jessica Vogels

Eindredactie

Saartje Bruens, Eva Grooten,
Jessica Vogels

Lay-out

Saartje Bruens,
Jessica Vogels

Hoofdredeacteur

Saartje Bruens

Hoofd lay-out

Jessica Vogels

Voorpagina

*Detail uit The Andes of Ecuador van
Frederic Edwin Church, oil painting
1855, via Wikimedia Commons*

*Niets uit dit tijdschrift mag worden ver-
veelvoudigd of openbaar gemaakt, in de
ruimste zin van het woord, zonder voor-
afgaande schriftelijke toestemming van
het Historisch Institutioneel Tijdschrift.*

INHOUD

04 TROUBLE IN PARADISE

Culture shock on Tahiti

06 REVIEW MR. JACK'S

Is dit globalisering?

07 SCHERTSVERHAAL

De *bromance* van Theseus en Pirithous

08 HINTerview

Shari Boodts

12 Lieve...

Neurtaal-Moresnet

13 Van onze correspondent

...in het zuiden

14 IN DE BAN VAN DE BIET

Friese Brabanders en de eerste vliegtuigvlucht

16 TOP-5

Limburgse vlaaien

19 STUDEREN ZONDER GRENZEN

Het KNIR in Rome

20 Een brandende kwestie:

De rol van vuur in de ontwikkeling van Kaapstad

22 FROM SCREEN TO SOUTHERN EUROPE

Watch recommendations

24 South Korean Books

A selection of Asian literature

26 EL DORADO

Een gouden droom

27 SOUP BY SAARTJE

Curry Laksa Soup

Zelf voor het HInT Schrijven?

Eenmalig of in de redactie? Dat kan!

Mail naar hintredactie@gmail.com.

TROUBLE IN PARADISE

Culture shock on Tahiti

By Lars Algera

Sexual culture on Tahiti was very unique compared to that of European explorers that set foot on the island in the 18th century. While most European countries were very prudish, the Windward Islands were more open-minded when it came to sex. One could say that these sailors went through a sort of culture shock, and every single country's ships found themselves coming to terms with the situation in their own way. Some thought the island was paradise, while others sought to protect these islanders from their unchristian ways. Either way, interactions between Tahitians and Europeans are some of the most hilarious (but also sad) accounts in pacific history.

The first British ship that arrived on the shores of Tahiti was quickly shocked by the willingness of the Tahitian women to trade goods for sex. This wasn't a weird practice on the island. Women would often be offered to signify friendship or to bargain for goods, and it was a practice even the women of higher standards would partake in. Objects that weren't usually available on the island, for example iron nails, were especially popular, and sailors, being deprived of sexual contact for months on a stinky ship filled with unwashed men, jumped at the chance to get some action. There was only one issue: The ship only had so many nails available, and they quickly ran out. The crew of the ship then had an amazing idea: Let's just rip nails out from the hull of the ship! They began rabidly disassembling the ship in exchange for some female contact, to the point where the captain had to disembark, fearing that his ship would fall apart if they didn't leave sooner.

The British crews that came next were more prepared for trade with the Tahitians. James Cook's ship, *The Resolution*, landed on the island on his second voyage. They were stocked up on items they knew they could trade with

the Tahitians. This included nails, but also other items like colourful feathers which were valuable on the island, since the only way for them to get it was if it washed up on their shores. These goods were exchanged not just for sex, but also for hogs and other supplies, so that the ship could continue its journey.

Cook had a natural philosopher on his ship called Georg Forster, who was appalled by the permissive attitude towards sex of the crew, not necessarily the islanders. While he was sick in bed (which he was most of their stay on the island) he would be tormented by the sounds of intercourse coming from the ship's dormitory. He wrote that he was disgusted that the crew was destroying the innocence of the islanders, since they were "untouched by civilization".

Maybe Georg was just jealous, but his attitude was not unique. A common theme for these explorers was to portray Tahiti as an untouched paradise, which was first done by Bougainville, a French explorer, but popularised by Georg. Motivated by romantic ideas of nature and an appreciation of different cultures, Georg used the world of Tahiti to criticise the "Civilised" world that he had grown up in. He and others would go the extra mile by comparing men and women on the island to the ancient Greeks. Therefore, Georg thought it was absolutely unacceptable for the crew to lay their hands on the Tahitians. This also extended to the repeated use of violence by Cook, who killed Tahitians for stealing from the ship.

While the British seemed eager to accept the sexual culture of Tahiti, or would at least tolerate it, the Spanish were less accepting of this Tahitian tradition. Spanish ships were sent on a mission to convert the Tahitians to Christianity, and ultimately to get them to agree to become a Spanish protectorate. One important difference between the English ships is that the crew were not allowed to engage in sexual activities with

the people of the island and would even be punished for it.

The people of Tahiti were confused by this attitude towards sex. They had never heard of Christian ideals, and they did not care for them that much. They might have even seen the Spanish reluctance toward sex as an insult. To the British they mentioned that “they did not think the Spanish liked us very much”. This Spanish inability to understand the islanders is a theme of their miserable attempt at colonising the island.

The Spanish tried many ways of “civilising” the people of Tahiti. Ships sailed to the island with the sole purpose of giving them objects like combs and clothes, and brought other objects like bells and foods, which was intended to show them new sounds and senses. The Tahitians, however, did not really seem to see the point in these items, and a lot of these would be used in ritual and ceremonial fashion instead of their intended purpose.

These ships also established a mission on the island, intended to save the islanders and convert them to Christianity. Unfortunately for them, between constant warfare and infighting on the Polynesian islands, there was not much time for the people of Tahiti to consider the word of Christ. Although initially their efforts were not very effective, they eventually managed to convert a few islanders. Many others had come to “respect the power of their god” but did not seem to show any interest in joining their religion. Eventually in 1819, the French did succeed in converting the Tahitian king to Christianity, although he drank himself to death 3 years later.

Spain seemed to think that they could mould the Tahitians into something that they were not, while the British compared the island to a paradise on earth and used it to restock their ships on their journey, and used it for their convenience, while creating a narrative that belittled the culture of Tahiti and the people that lived there.

Sexuality wasn't the only way in which Tahitians showed hospitality. The island and its people did much more to make travellers at home. They would be invited into people's homes and fed, they would laugh and talk with each other, they would trade and dance together.

It's not weird that Europeans viewed the island of Tahiti as paradise. Consider how the people tried their best to make them feel at home. It must have been a stark contrast to the bleak life on an exploration ship in the 18th century. Although Tahitians were initially cautious and borderline hostile, and even after European explorers shot and killed some of their fellow islanders, they still managed to give these sailors a temporary home.

Even today Tahiti is still portrayed in media and literature as a paradise. In the game *Red Dead Redemption 2* one of the characters, Dutch van der Linde, is absolutely set on escaping to Tahiti. Undoubtedly, he had read accounts from poets who had never visited the island, or from idealist explorers that wrote how “civilisation” hadn't reached it yet. Never mind the fact that the island was a French protectorate by 1842, he would lead his people to the beautiful island of Tahiti no matter what. A futile effort, since the Tahiti described in poetry and travelogues no longer existed.

Like any story I would like to end the story of Tahiti on a positive note, although in this case it would be hard to find one. The Tahitians lost their agency over the island about 100 years after their first contact with Europeans, and were all converted to Catholicism. The culture which made the island so famous in the first place, was eradicated by the men who profited from it, and the Tahitians lost parts of what made them unique in the first place: their culture.

REVIEW MR. JACK'S

Is dit Globalisering?

Door Jetze Boon, Saartje Bruens, Rosa Raeijmaekers en Rens Versteeg

Voor wie vast zit aan een studentenbudget, maar wel de echte mediterrane eetervaring wil hebben, is Mr. Jack's het perfecte restaurant. Dit Grieks-Italiaanse restaurant met een Amerikaanse naam serveert haar gerechten tegen een aantrekkelijke prijs in een sfeervolle, net-niet kitscherige mediterrane ambiance. Wij hebben dit restaurant al voor verschillende gelegenheden bezocht; een eerste date, nog snel even eten voor een GSV-feest, stress-eten voor een hospiteeravond en in een driedelig pak en mooie jurk chique dineren voor het GSV-gala. Als we toch bijna *regulars* van dit restaurant zijn, zullen wij onze ongezouten (in tegenstelling tot het eten) mening geven over deze verborgen parel van de Nijmeegse horeca.

Het restaurant vindt aan de Kelfkensbos de perfecte locatie. Na een museumbezoek, een dagje shoppen of een wandeling in het Valkhofpark kan men neerploffen op een van de stoffen bankjes of houten stoelen van het restaurant. Mocht je net als wij met z'n vieren gaan, kun je niet reserveren. Tot nu toe is dat ook nog niet nodig geweest, aangezien het restaurant een stuk groter is dan het er van buiten uitziet.

Toch is het restaurant moeilijk te vinden; er staat nergens aangegeven dat dit gebouw daadwerkelijk 'Mr.Jack's' is en de enige vindbare website stamt uit de tijd dat een biertje nog €1.75 was en een goede pizza €5.00 kostte. Maar niet getreurd: mocht je het restaurant eindelijk gevonden hebben, dan zul je ook nu nog prima prijzen aantreffen. Voor iets meer dan €20.00 per persoon voorzie je jezelf van een goed gevuld bord pasta, een pizza of een Griekse schotel, een drankje en een goed toetje.

Wel moeten er in dit restaurant een aantal weloverwogen keuzes gemaakt worden voor het hoofdgerecht. Gelukkig hebben wij dit al voor jullie getest. Voor de carnivoren onder ons is er op de menukaart onder het kopje 'Griekse grillgerechten' een heuse kinderboerderij aan door

ons team van vleesspecialisten goedgekeurde vleesgerechten te vinden. Voor de fijnproevers is er een heerlijk stukje varkenshaas. Dit gerecht wordt vergezeld door tomatenrijst, friet en een champignonsaus om je vingers bij af te likken! Verder zijn er nog genoeg gerechten met minder vlees, zoals pizza's en pasta's.

Voor zij die overwegen om vegetarisch te eten, is de pasta Siciliana af te raden. Door het gebrek aan saus en pasta en de grote stukken groenten, zal je snel geneigd zijn terug te vallen op je oude gewoontes. De overheerlijke vegetarische lasagne is daarentegen hét gerecht dat je zal overtuigen dat vega soms echt gewoon beter is. Voor de doorgewinterde vegetariër zijn er daarnaast nog vele lekkere pizza's en pasta's te vinden.

De eerste keer dat wij naar de Mr Jacks gingen, was na een tentamen van het oh zo geliefde vak Globalisering. Toen we voor het eerst de menukaart open sloegen, kregen we allemaal een *flashback* naar wat er in elk hoorcollege werd gevraagd: 'is dit globalisering?'

Niet alleen suggereert de naam van het restaurant een Amerikaanse invloed, maar Mr.Jack's heeft zowel Griekse als Italiaanse gerechten. Deze mediterrane gerechten worden voorzien van Franse friet en er is ook een heuse pizza *Mexicana*, die Mexicaanse en Italiaanse smaken combineert. Daarnaast heeft dit restaurant een aantal lekkere toetjes (die goed te delen zijn) met verschillende afkomsten, zo heb je de Italiaanse tiramisu op de kaart staan, maar ook ijs afgewerkt met kleine Nederlandse stroopwafels en Ierse *Baileys*.

De vraag of dit globalisering is? Absoluut. Mr Jack's is een perfect voorbeeld van hoe culinaire tradities uit verschillende delen van de wereld samenkomen op één menukaart. Maar nog belangrijker; het restaurant lijkt geluk te brengen. Het tentamen globalisering haalden de meesten onder ons, de eerste date werd een relatie en de hospiteeravond een woonplek. Al het mooie begint bij Mr. Jack's.

SCHERTSVERHAAL

De bromance van Theseus en Pirithous

Door Cara Peters

Voor velen staat Theseus bekend als de held die de Minotaurus versloeg in het labrynt op Kreta. Maar het verhaal van zijn bijzondere vriendschap met Pirithous, een Lapith uit Thessalië, verdient ook aandacht. Een band die begon op een ongebruikelijke manier, groeide al snel uit tot een legendarische vriendschap.

Pirithous had gehoord over de heldendaden van Theseus en besloot hem op een nogal bijzondere manier op de proef te stellen door een kudde ossen van hem te stelen. Hij maakte er geen geheim van dat hij de dief was, zodat Theseus hem zou kunnen achtervolgen. En inderdaad, Theseus kwam achter hem aan. Toen de twee mannen elkaar eindelijk troffen, was dit liefde op het eerste gezicht. Ze raakten zo in de ban van elkaars sierlijkheid en schoonheid en waren zo onder de indruk van elkaars moed, dat ze het gevecht om het vee volledig waren vergeten. Pirithous bood meteen aan elke straf te ondergaan die Theseus hem oplegde, maar Theseus vergaf hem meteen. In plaats van hem te straffen, smeekte Theseus Pirithous om zijn vriend en wapenbroeder te worden. Met een krachtige eed werd hun vriendschap bezegeld. Een echte *bromance* was geboren. Niet veel later trouwde Pirithous met Hippodamia en nodigde Theseus uit voor het huwelijksfeest. Hij popelde om zijn land te laten zien aan zijn nieuwe vriend. Maar zoals vaker gebeurt op bruiloften, ging het niet helemaal zoals gepland. De kentauren, die ook op het feest waren, dronken iets te veel en begonnen vrouwen lastig te vallen (waaronder Hippodamia). De Lapithen pikten dit niet en er ontstond een enorme vechtpartij. Uiteraard koos Theseus de kant van zijn vriend en zij aan zij versloegen ze de Kentauren. Toen Hippodamia een paar jaar later stierf, was Pirithous diep bedroefd. Hij besloot naar Athene te reizen om Theseus te bezoeken, maar bij aankomst vernam hij dat ook Theseus' vrouw, Phaedra, was overleden. De twee vrienden waren herenigd en besloten sa-

men dat het tijd was om nieuwe liefdes te gaan zoeken. Alleen stelden ze geen geringe eisen: ze wilden enkel dochters van Zeus. Hun eerste doelwit was de prachtige Helena van Sparta. Haar ontvoeren bleek een makkelijke klus. Theseus hield haar voor zichzelf, dus moest alleen Pirithous nog een geschikte vrouw zien te vinden. Zijn keuze viel op Persephone, dochter van Zeus en Demeter, een volwaardige godin. Er was echter één klein probleem: Persephone was getrouwd met Hades, de god van de Onderwereld. Theseus en Pirithous vonden echter dat dit de pret niet mocht bederven en besloten naar de Onderwereld af te dalen om haar te halen. Aangekomen in de Onderwereld nodigde Hades hen uit voor een banket, maar zodra de vrienden op een rots gingen zitten, bleek dat Hades hun plan doorhad: hun lichamen versmolten met de steen en ze bleven gevangen in zijn val. Jarenlang bleven de twee gevangen in de rots, totdat Herakles hen toevallig tegenkwam tijdens een van zijn befaamde werken. Hij bevrijdde Theseus, maar daarbij verloor de held een deel van zijn achterwerk, wat hem de naam *hypolispops* opleverde: 'met gladde achterste delen'. Toen Herakles vervolgens probeerde om Pirithous te bevrijden, ging het mis. De aarde begon te beven en het werd duidelijk dat Hades Pirithous nooit zou loslaten. Het ontvoeren van een godin bleek een stap te ver te zijn. Zo eindigde Pirithous voor altijd in de Onderwereld, terwijl Theseus met een gebroken hart terugkeerde naar de bovenwereld. Bij zijn terugkomst ontdekte hij dat hij naast het verliezen van zijn achterwerk en zijn beste vriend, ook Helena was verloren: zij was inmiddels bevrijd door haar broers.

Het verhaal van Theseus en Pirithous heeft wellicht een tragisch einde, maar hun *bromance* blijft legendarisch. Van een onverwachte vriendschap door een gestolen kudde ossen en het verslaan van dronken Kentauren, tot hun rampzalige liefdesmissie in de Onderwereld: deze twee kameraden hebben echt alles meegemaakt.

HInTerview

Shari Boodts

By Jessica Vogels and Emiliós Gregoriou

This HInTerview, we sat down with dr. Shari Boodts. Boodts is a medieval historian at Radboud and specialises in the transmission of texts and knowledge in the Middle Ages. On top of teaching at Radboud, you might know her from the course *Middeleeuwen*, she was principal investigator of an ERC Starting Grant, she is a founding member of the Radboud Young Academy and she participates in many research-projects. We asked her all about which historical figure she'd have over for dinner, annoying misconceptions about the Middle Ages, her research, how she ended up at Radboud, tips for students and much more.

The talk with Shari Boodts took place somewhere high up in the Erasmus tower, where most of our researchers spend their days typing and reading away on their niche topics. Thankfully, Shari was kind enough to make some time for us and tell us a little bit about herself and what she does. For those who do not yet know, Shari Boodts is a medieval historian at Radboud University and has been here for seven years. She is originally from beautiful Belgium, Mechelen specifically. Her work is generally about the medieval transmission of

knowledge before print. She says that her research asks questions like “How do medieval books transmit knowledge?” and “What is the effect of them being handwritten?”.

Out of curiosity, we asked her if handwriting changed a lot after the 12th century, as everything before then is her main area of focus. Shari responded by saying that it definitely has

over time, though in the Middle Ages one can have a lot of trouble distinguishing between scribes, since they were professionals and learned to write the same way, albeit with regional differences. I guess it couldn't be too different from when everyone learned to write cursive.

We also wanted to know about a historical figure that Shari believed should be getting a lot more attention. Her initial thought went to Saint Augustine, since a lot of her research has to do with him, however he is quite a well-known figure. She finds Bede a figure that deserves a big

re-examination, because he did a lot more than CTRL+C and CTRL+V different works of earlier Church Fathers and books of the Bible. Bede is also interesting because he lived in a far-away corner of Anglo-Saxon England, in the pre-Carolingian period, and still had access to manuscripts from places like Rome, which challenges

a lot of our notions about the transmission of knowledge and how one acquired such knowledge in the medieval period.

On a somewhat related note, when asked about which historical figure Shari Boodts would have dinner with, she said her pick would be Duke du Berry, who is the one from the book of Hours that the Gebroeders van Lymborgh worked on. "He was incredibly high placed and well connected. He was also a compulsive collector of manuscripts, of gemstones, of jewels and artifacts etcetera and I think he would be amazingly interesting to have dinner with because you would hopefully get to see some of his collections." She is openly admitting she would use the dinner as a chance to just look at his collection, but as historians we must accept that this is a valid reason.

Apart from historical hoarders, Shari Boodts, a medievalist, is also naturally rather passionate about misrepresentations and stereotypes about the Middle Ages. She quickly chimed in with "the idea that women were powerless and the idea of the woman as tied to the home and having no say in the context of the family. That is actually much more present in the Early Modern and Industrial periods". Another one that grinded Shari's gears is that we assume that nothing significant was invented during the medieval period, often looking to either the recent or very ancient past as better, more innovative examples. This is also something unfair that we ought to challenge, and safe to say that Shari Boodts' research has a part to play in that conversation.

When digging into Shari's research in more detail, we found out that, at least in her opinion, medieval history is in a very exciting stage right now due to the increasingly sophisticated digitization of medieval sources. "Digitization of manuscripts has been going steady for a couple of decades, but now with handwritten text recognition, you will very soon be able to read a medieval manuscript and transcribe very fast. That's going to change everything, because you can ask much bigger questions and you can analyse much bigger corpora. So I think it's the best place to work right now in history, because there's so many sources". Readers should take that with a hint of bias, of course, but there is a certain degree of truth to those claims. Medievalists

and historians in general are becoming able to ask questions on a wider scale than ever before!

Shari's research in particular is also very interesting because of how personal and unique it is to work with medieval manuscripts. Unlike the perfectly standardised words that are produced by a machine that you are reading these pages on, manuscripts are very personal, because they were painstakingly crafted by hand by real people who had agency. "One of my main topics of research is actually the combination of texts in a manuscript, because usually multiple works are combined in the manuscript. That says a lot! What you've put together is determined by a lot of choices." Getting to know the artistic and design choices made by scribes from a thousand years ago is something most people do not have the chance of experiencing. Shari does not lose her sense of excitement even after years in the field though, exclaiming that "I became a historian because I love the mysteries of the past and I want to solve them and suddenly a lot of mysteries are becoming accessible, so I think that's really fun."

"I became a historian because I love the mysteries of the past"

As for how one goes about conducting such research, Shari said that she starts with one text and then searches for it in all available manuscripts where it can be found. It's all about where the scribes place the text within their manuscript, and how does the internal text itself evolve? This puts one in a situation where they ask very elaborate and specific questions about the kind of literature included in the manuscripts, such as sermons, and the kind of contexts where they would be read in, and even where they are stored in monasteries. Lots of this, Shari claims, is relatively intuitive, but ultimately very difficult to prove with evidence.

Lots of Shari Boodts' research has to do

with Augustine, so naturally we were curious about that. Apparently it was less of a conscious choice and more to do with whatever work was available, “my PhD project was a project that my supervisor had applied for so I didn’t really have a choice. I just applied for that job. That’s how I ended up studying sermons”. But the interest in St. Augustine did eventually develop, though it mainly had to do with what other people did with his work, rather than the work itself. Perhaps Augustine is fascinating to historians because he reminds them of themselves, constantly busy with several different things, often at the same time. In any case, Shari got to know pretty closely the works and the person of St. Augustine over the years, as most researchers tend to do with their topic(s).

We also learned just how fragile certain works were in surviving to the present day. Many things, including sermons and writings from Augustine, could have easily been lost to the sands of time. As Shari explains, “it shows how fragile the process of transmission actually is but also how our cultural canon, our cultural repertoire, is very much a result of a lot of accidents like that”.

Looking past St. Augustine, we wanted to prod Shari a little more on the defence of the Middle Ages, as medievalists so often find themselves doing. She believes that the Middle Ages get a lot less attention, and that the history closer to us is over-represented in comparison. Source availability aside, Shari says this is because of how we humans tend to find our own time a lot more significant than it actually is in the greater scheme of things. “I am quite a fan of ‘big history’, so even looking at the pre-historic cultures is really important”. That all sounds fair enough. Perhaps some more classes on the Middle Ages and fewer about the World Wars might be an upgrade, though I am sure this would be a controversial idea to some people.

Being that Shari Boodts has been in research for a while now, one can assume she has been to a couple of noteworthy places by now. If you weren’t wondering before, you are now. When asked, Shari said her favourite research-related visit to another place was a Belgian abbey called Maredsous. Located somewhere between Charleroi and Dinant, this Benedictine abbey was actually a lot more recently founded than you

would think, being used from only the late 19th century onwards. The reason it stood out to Shari was because it had a terrific library on Augustine and the Church Fathers, where you could work and study without interruption, in peace and quiet. Moreover, this was an active monastic community, and when Shari went there, she was invited for lunch with the monks. In her own words, “I felt like this is something that I wanted when I started studying history. To live in a world where you are very close to history. I remember that place very fondly”. Sounds like she had a heavy dose of historical sensation, and found a very ideal location for studying while at it. Now that we got to know her a little better, and the kind of topics she covers in her research, we were interested in her experience at university. We began with some basic questions, like what she studied in the beginning. To our surprise, it was classics. She fell in love with manuscripts as soon as she found out about them, but did originally study in order to become a teacher of Latin and Greek. Unfortunately for those inclined towards older history than the Middle Ages, it was love at first sight for Shari, “I found out things like doing a PhD exists and later I was introduced to manuscripts and then that was it for me. I have always wanted to become a text archeologist from as soon as I found out that that existed. But I ended up a historian instead of a classicist”.

How does this bring us to Nijmegen though? Well apparently, while she still worked at Leuven, Shari’s husband got a job at Radboud first. When she got to know the medieval research department here, she applied for a few research grants, which eventually stuck, leading us to her current situation as a researcher at Radboud University. Long may it last.

In terms of how research and the environment in the Netherlands differs to that in Belgium, Shari said it is rather different. The classics department at Leuven was “a very conservative stronghold”, whereas here it is more friendly. Another difference she noticed whilst here was that in Leuven professors might not have changed much in the courses that they gave over the last 15 years or so. In the Netherlands teachers are encouraged to keep updating. Shari tends to lean more in the way they did things in Leuven in that regard, “here, I think, they sometimes do it a bit much. If it’s good, don’t change it. But I do

think, in the end, lectures here are more fun, both for the teacher and the student. So maybe it's a good thing, but it takes a lot of time". One other difference was that in Leuven the emphasis on research output was much higher than in Nijmegen. They placed more importance on publishing than teaching there, whereas at Radboud things are a little more balanced, giving importance to teaching in equal terms to research.

Another stark difference that the Netherlands has with not just Belgium, but with the whole world in fact, was the lack of a strict hierarchy within the university system. "I was never addressed by my first name! Not even when I was a PhD student in Leuven. So there is a greater distance. Some of my teachers were also quite scary, very unapproachable. Here, I believe there are very few people like that". It is sometimes hard to imagine, but the Netherlands are the general exception to this rule, although it is this author's opinion, as well as most of you readers, that thinks that this closer distance between teachers and students at Radboud is preferable for an amicable and more pleasant environment. At the very least it means the HInT gets to interview teachers, as Shari said this would not be a thing when she was a student in Belgium.

As we neared the final few questions, one of the things we wanted to ask was what the one thing is that Shari Boodts wishes for students to take away from their time at university. Her response, while cliché, is ultimately sound advice: curiosity. "I think that we spend too much time thinking about the job you're going to have to do after you're done here. I think there should be a number of years in your life, when you're young and you don't really have grown-up responsibilities, that you should explore curiosity." Shari believes the study of history offers a great opportunity for people to explore and to lean into that curiosity, and place less emphasis on their marketability for work, and more about finding what interests them as people, and worry about work later. Honestly, we couldn't have said it better ourselves. We could all learn from that a little bit.

In terms of what is coming next in the life of Shari Boodts, she said that she has a project on animal stories beginning in mid-April. It is apparently about how the physical object of the codex impacts the evolution of texts (so no, this

research is not about Paddington or Winnie the Pooh, but medieval animal stories). This would basically have Shari analysing every part of the physical book, like how the layout makes one read the text, how the combinations of texts impact this and what effect any illustrations have. Every element in the manuscript is important here, and one can only wait and see what kind of answers Shari Boodts will be able to extract out of this. Who knows, we might learn that Paddington the Bear is actually a rip-off from a medieval story of an anthropomorphic English-speaking bear.

Finally, we asked her for any last tips for students in general. She had two things to answer for that. One was that since we (mostly) live in Nijmegen, we ought to recognise that we are close to nature; in fact we are surrounded by it here, and we as students should really embrace and make the most of that. She advised us to take walks in the surroundings of the city to ground ourselves, and see the gorgeous areas that exist in this region. This comes in combination with not completely stuffing our calendars, and leaving some space for relaxation and to "take some time to just walk and think about everything you're learning without your next paper deadline determining what you should think about". I know that a lot of students of history are very guilty of being too busy all the time, and Shari Boodts says she can use this as a reminder for herself too every now and then.

Lastly, however, the other thing she wanted to leave us with was to look at the Radboud special collections in the University Library. "Many students have no idea what sort of fun stuff we have here." We often read about or hear in passing about all these different old books, manuscripts, early printed books and documents, but seldom do we get the chance to come close in proximity to these sources. Well, whether it was divine inspiration from her time at Maredsous we do not know, but Shari urges any fan of history (which is to say, you, dear reader) to go on and have a look at these special items, to feel and to hold, and to tell all about them at parties.

LIEVE... NEUTRAAL-MORESNET.

Door Rosa Raeijmaekers

Hoewel velen je misschien vergeten zijn en er in Vaals nu sprake is van een drielandenpunt in plaats van vierlandepunt, denk ik regelmatig aan je bijzondere geschiedenis. Toen Pruisen en het nieuwe Koninkrijk der Nederlanden er in 1816 niet uitkwamen wie jouw rijke zinkgroeve mocht hebben, besloten zij het tijdelijk neutraal te verklaren. Met kaarsrechte lijnen als grens werd er een driehoeksvormig ministaatje gesticht, Neutraal-Moresnet.

Ruim honderd jaar bleven deze slechts 344 hectare neutraal. Ze werden een belastingparadijs en Esperanto werd de voertaal. Bezoekers schreven lyrisch over hun ervaringen en roemden het gebrek aan krijgsmacht. Criminelen vonden er een thuis, het kleine staatje telde tachtig kroegen en waar overal in Europa een gokverbod gold, werd jij een gokimperium. Bij Vaals ontstond vanaf het einde van de 19e eeuw een van de grootste toeristische attracties: het vierlandepunt! Vanuit het restaurant in de houten uitzichttoren kon men genieten van een prachtig uitzicht. Er kon limonade gedronken worden en verborgen onder een dik zeil werd er sterke drank verkocht. Op ansichtkaarten sprong de vreemde driehoek die jouw gebied was er altijd uit.

Toen oorlog door Europa trok in 1914, werd ook de vrede in jouw gebied geschonden. Binnen een half uur was het gebied ingenomen. Hoewel er geen dienstplicht gold voor de neutrale burgers in jouw mooie Moresnet, golden er voor hun collega's die net over de grens waren geboren andere regels. Zij kwamen soms tegenover elkaar te staan. Sommigen onder Belgische vlag, anderen verschenen in een Duits uniform.

In 1920 trad het Verdrag van Versailles in werking en werd je, als onderdeel van de Oostkantons, geannexeerd door België. Alle inwoners kregen de Belgische nationaliteit en Neutraal-Moresnet werd onderdeel van de provincie Luik. Maar geen zorgen, Neutraal-Moresnet zal nooit worden vergeten. Tot op de dag van vandaag trekt de hoofdstad Kelmis nieuwsgierige toeristen, zo ook ik toen ik twee jaar geleden jouw bijzondere museum bezocht met mijn vader en mijn zusje. Wat hebben wij ons verbaasd over dit bijzondere verhaal. Ook in Vaals raak je niet in de vergetelheid. De in 1920 vergeten grenspalen maakten hun terugkeer en vanaf de toren is nog steeds een driehoek van groene bomen te zien in het landschap. Jouw postzegels zijn zo gewild dat ze een fortuin waard zijn en wie weet denkt een geschiedenisstudent tijdens het lezen van dit artikel ook wel; wat bijzonder, dat moet ik eens verder onderzoeken!

Dus geen zorgen, er wordt nog steeds genoten van het vierlandepunt in Vaals en nog regelmatig verschijnen er boeken over je bijzondere geschiedenis.

Liefs,

Een geïnteresseerde geschiedenisstudent

VAN ONZE CORRESPONDENT...

In het zuiden

Door Jetze Boon

Voor de derde editie van het windrichtingen-thema bezoeken we het zuiden. De regio van gezelligheid met een zachte 'g', eierkoeken en vlaai. Het woord is aan onze correspondent.

Waar is Zuid-Nederland geplaatst?

In voorgaande edities van deze rubriek was de vraag 'waar is [...] -Nederland' afdoende om een indruk te wekken van het gebied waarin de HInT-correspondent zich tijdens het schrijven al dan niet bevond. Voor het zuiden van Nederland ligt deze vraag iets gevoeliger. Beeld je bijvoorbeeld eens in dat je een Brabander of Limburger aanspreekt als Hollander. Een voor buitenstaanders logische en weinig losmakende benaming, maar als echte zuiderling mag je je met recht beledigd voelen wanneer je als zodanig geïdentificeerd wordt. De vraag zou dan ook eigenlijk moeten zijn;

Waar en waarom bestaat Zuid-Nederland?

Je zou kunnen stellen dat zowel de 'tolerante' Republiek als het katholieke zuiden, geboren zijn uit een climax van onenigheid tussen een aantal geestelijke en wereldlijke leiders. Toch was het katholieke zuiden niet welkom in de kraamkamer van 'ons vaderland'. Sterker nog, de Noord-Nederlandse protestanten eisten in de daaropvolgende eeuwen vooral partneralimentatie van de katholieken, in plaats van hen een plek te geven in het economische, politieke, religieuze en dagelijks leven van de Republiek. Pas toen het zuiden in de negentiende eeuw een succesvolle industriële carrière kreeg, zagen Hollandse protestanten hun kans schoon om mee te liften op dit succes, door ook toen paal en perk te stellen aan iedere vorm van volwassen zelfstandigheid in het zuiden.

Cultuur in Zuid-Nederland

Misschien is het wel deze historische positie als achtergestelde Generaliteitslanden, die maakt dat Brabanders en Limburgers 'zo trots als een Fries' zijn op hun provincies. Denk aan de erkenning van het Brabantse worstenbroodje en carnaval als immaterieel erfgoed, de Limburgse Vlaai als beschermd streekproduct en de pogingen Limburgs tot Rijkstaal te benoemen. Het ging niet zonder slag of stoot en

alles wijst erop dat de strijd om erkenning nog niet gestreden is.

Deze roep om behoud en erkenning van tradities wekt soms de indruk dat alleen het zuiden van Nederland echt zichzelf gebleven is sinds de reformatie de lage landen op z'n kop zette. De benoemde buitensluiting maakt daarentegen dat de zaken die het huidige Brabant en Limburg kenmerken overwegend afkomstig zijn uit het postindustriële tijdperk. Denk aan de komst van de suikerbietenindustrie, de kruikenzeikers in Tilburg en de jaarlijkse praalwagenoptochten met carnaval. Zelfs het meer alledaagse katholicisme van de afgelopen eeuw heeft overwegend plaats gehad in door de Franse wetgeving teruggegeven witgepleisterde kerken of negentiende-eeuwse Cuyperskerken. Pleitbezorgers van cultureel erfgoed doen er daarom goed aan zich niet te beroepen op een historische continuïteit, maar juist op de impact die deze katholieke renaissance op Nederland had en nog altijd heeft. Daar komt bij dat zij die zich vanuit genoemde continuïteitsgedachte uitspreken tegen veranderingen in het hedendaagse carnaval, zich even goed achter de oren moeten krabben.

Waar plaatst het zuiden zich?

Deze historische complexiteit wordt kundig samengevat in de NUTS-regio Zuid-Nederland, welke volledig in lijn met de verwachtingen enkel Brabant en Limburg omhelst. Dat Zeeland, hoewel toch echt 'onder de rivier' gelegen, geen onderdeel is van deze regio, wekt de indruk dat de Hollandse voorkeur voor deze overwegend protestantse provincie nog altijd voortleeft.

Zuid-Nederland heeft daarmee een in mindere mate puur geografische en in grotere mate culturele afbakening van de noordelijkere gebieden. Deze afbakening wordt kort maar krachtig samengevat in het Eindhovense carnavalsliedje 'Terug over de Maas'. Dit liedje, waarin overwegend inwoners van de voormalige Republiek worden aangesproken ('Het hele jaar doen randstadmannen of we niet bestaan'), maakt wederom goed duidelijk dat er geen deel van Nederland is waar zo veel om te doen geweest is als het zuiden.

IN DE BAN VAN DE BIET

Friese Brabanders en de eerste vliegtuigvlucht

Door Rosa Raeijmaekers

Niet veel mensen zullen bij suikerbieten denken aan vliegtuigen. Toch kon door het succes van de suikerbietenindustrie de eerste gemotoriseerde vliegtuig vlucht in Nederland gerealiseerd worden. De markante fabrieksbaas Sybrand Heerma van Voss wilde het veertigjarig bestaan van zijn Leurse fabriek groots vieren. Toen zijn zoons voorstelden een fietswedstrijd te houden, lachte hij hen uit. Hij wilde iets groots. Daarom liet hij uit Luik een vliegenier overkomen. Het evenement vond niet plaats in de grote stad, maar in de Brabantse dorpen Etten en Leur. Van heinde en verre reisde mensen af naar het mooie zuiden. Deze gebeurtenis is tekenend voor de bijzondere persoonlijkheid van Heerma van Voss, die tot op de dag van vandaag geëerd wordt in West-Brabant. Zo kent hij een ere plekje in het Leurse volkslied en wordt hij gezien als een belangrijk onderdeel van de Brabantse geschiedenis.

Sybrand Heerma van Voss werd geboren in een gegoede familie te Oudenbosch in 1841. Zijn vader Ulbo Jetze was vanuit Friesland naar het zuiden afgereisd om hier als kantonrechter aan de slag te gaan. Sybrand was creatief en technisch onderlegd. Al snel bleek dat hij was voorbestemd om voor de handel te worden opgeleid. Op amper 18-jarige leeftijd begon hij zijn carrière in de leer bij zijn oom Fercken in Roosendaal. Al snel kreeg Sybrand de leiding over de Leurse olie- en meelmolen, een bedrijf dat in 1859 als eerste in de gemeente een stoommachine in gebruik had genomen.

Via diezelfde oom raakte Sybrand betrokken bij de suikerbietenindustrie die op het moment snel groeide. De fabrieken schoten als paddenstoelen uit de grond. Zo ook op de Leur, waar Sybrand in 1866 enthousiast begon aan de bouw van een fabriek. Hier bleek zijn belangstelling voor innovatie. De fabriek in het kleine dorpje werd al snel

voorzien van een telefoon en elektrisch licht. Ook liet Sybrand op aanraden van zijn neef, de latere nobelprijswinnaar Jacob van 't Hoff, een laboratorium bouwen. Hier werd onderzocht hoe zo veel mogelijk suiker op een zo efficiënt mogelijke manier uit een suikerbiet kon worden gehaald. Andere fabrieksbazen verklaarden hem voor gek voor het installeren van deze diffusie batterij, maar al snel bleek dat een suikerfabriek niet zonder kon.

Samen met zijn zoon Ulbo Jetze, vernoemd naar eerder genoemde, bestuurdde hij de fabriek op vernieuwende wijze. Niet alleen was de familie betrokken met de arbeiders in de fabriek, in Sybrands woonplaats Leur was zijn bijdrage enorm. Hij financierde het feest ter ere van het 25-jarig koningschap van Willem III en de grote kroningsfeesten ter ere van Wilhelmina. Verder schonk hij Leur een post- en telegraafkantoor, een teken- school, een draaibrug over de Mark en een spijskokerij voor de armen. Als voorzitter van de lokale tak van het Rode Kruis richtte hij tijdens de Eerste Wereldoorlog een veldhospitaal op. Dit laatste leverde hem het kruis van Verdienste op, dat prins Hendrik hem hoogstpersoonlijk uitreikte.

Ook voor de religieuze gemeenschap van Etten-Leur betekende hij veel. Hij richtte een gemeentewoning in waar de hervormde gemeente vergaderingen en evenementen kon houden. Hiernaast werd er in het pand een Bijbelmuseum ingericht en kwam er een bibliotheek. Toen er problemen waren met het financieren van het onderhoud, richtte Sybrand een fonds op. Hier stortte hij zonder problemen 20.000 gulden op. Ook liet hij op zijn kosten nog een uitbouw bijbouwen. Toen de gemeente Etten-Leur wegens geldgebrek de toren van de hervormde kerk niet kon restaureren, schonk Sybrand Heerma van Voss het benodigde geld onder de voorwaarde dat de gemeente voortaan beter zou zorgen voor de toren.

In 1909 bestond de Leurse suikerbietenfabriek veertig jaar. Om dit te vieren wilde Sybrand groot uitpakken. Zijn zoons suggereerden een fietswedstrijd, maar dat was niet modern genoeg volgens hun uitzonderlijke vader. Na langdurig onderhandelen kwam Sybrand met een alternatief; hij zou de eerste vliegtuigvlucht van Nederland organiseren. Er was echter in Nederland niemand die kon vliegen. Uiteindelijk werd een deal gesloten met de Frans-Russische graaf De Lambert. Voor 20.000 gulden zou hij met zijn Wright Flyer twee vluchten van ieder tien minuten maken op de Klappenbergse Heide ten zuiden van het dorp Etten.

Op zondag 27 juni 1909 was het moment aangebroken. Van heinde en verre kwamen mensen naar de heide om dit spektakel te aanschouwen. De tramdienst zette extra stoomtrams in en de wagons zaten stampvol. De kaartjes voor het traject liepen op tot een recordbedrag van 50 gulden. Ook de spoordiensten regelden extra treinen naar het zuiden van het land. Er stond die dag echter veel wind, waardoor het erg lang duurde alvorens Lambert daadwerkelijk opsteeg. In het begin van de avond lukte het de graaf eindelijk om voorzichtig op te stijgen. Hij bereikte een hoogte van 15 meter en legde in 3,5 minuut een kilometer af. Door motorpech moest hij al snel zijn toestel aan de grond zetten. Veel mensen gingen teleurgesteld naar huis. Toch was hiermee de eerste vlucht met een gemotoriseerd vliegtuig in Nederland een feit.

In 1918, tijdens het naoorlogse concentratieproces in de bietenindustrie, toen zijn concurrenten zich samenvoegden in bedrijven als LiGA, Blue Band en Hero, verkocht Sybrand zijn fabriek met veel winst. Deze opbrengst deelde hij met de arbeiders die allen een goede vergoeding of pensioen ontvingen. In Etten-Leur zijn nog veel zaken die aan deze bijzondere man herinneren. Niet alleen werd hij geëerd met een plaatsje in het Leurse volkslied, ook staat er een buste van hem in het gemeentehuis en is er een paviljoen naar hem vernoemd. Een replica van het vliegtuig op een van de rotondes in de buurt van de vlucht doet herinneren aan zijn bijzondere viering. In 1999 componeerde Pieter van Dijck voor het 90-jarige jubileum van de vlucht, een 3,5 minuut durende compositie 'De verwondering-het eerste opstijgen'.

In 1934 stierf de markante Sybrand in zijn huis op de Leur. Niet alleen door zijn rijkdom was hij een bijzonder figuur geweest in de dorpsgemeenschap, ook door zijn uiterlijk. Hij had een lange witte baard en droeg een grote zwarte Rubenshoed. In Etten-Leur gaat nog altijd de mythe dat hij deze zelfs ophield tijdens het slapen. Ook als zakenman was hij uitzonderlijk. Bovendien was hij sociaal bewogen. Zijn ondersteuning van de gemeente, zijn arbeiders, de kerkgemeenschap en het dorp hebben hem een vermogen gekost. Het is daarom niet gek dat elk jaar tijdens het popverbranden, de slotsom van het Leurse carnaval, het hele dorp met weemoed en nostalgie zingt over 'ons [schone] Leurke in het Brabantse land' met haar 'rijke bestaan' en 'z'n industrieën' en terug verlangt naar een 'heer als Heerma van Voss'.

THE STAPLE OF LIMBURG

Top 5 vlaaien

By Saartje Bruens

One of the treats I grew up with is the '*Limburgse Vlaai*'. Though one might ask themselves if there is any 'Limburgs' in the pastry left if you buy them at the *Albert Heijn*. Still the *vlaai* remains nostalgic to me. It's a great treat for parties, to eat with a cup of tea or as dessert. And in some cases a good homemade *vlaai* can win you a spot as an intro-mentor, but more on that later. In this article I will discuss the top 5 best *vlaaien*, what they are and why I think they're great.

To start, for the people who are unfortunate enough to have never heard of the delicious masterpiece called *vlaai*, I will quickly explain what this pastry entails. So a *vlaai* kind of looks like a pie, but it has a crust that's more like bread. That's because the dough contains yeast! The crust is covered by multiple choices of fillings like: apples, cherries, cream, etc. The filling is then topped with a layer of puff pastry, a layer of dough crumbs or a grid of dough. The *vlaai* is baked together with the filling on an iron baking sheet in a hot oven. After baking (and cooling) cinnamon, powdered sugar or whipped cream is sometimes added.

It has been around for centuries, with its origins dating back to at least the Middle Ages. *Vlaai* was originally a simple, flat-bread-like pastry baked in communal ovens, later evolving into the sweet, fruit-filled treat known today. In 2024 it has been officially recognized as a regional product!

1. *Appelkruimel Vlaai* (Apple crumble *vlaai*)

If you can only try one *vlaai*, I would highly recommend the *appelkruimel vlaai*. It's the go-to *vlaai* on birthdays and for good reason! This pastry has the advantage of being very versatile. The soft, sweet and sour apple filling contrasts wonderfully with the crispy crumble layer and the airy pie base. It's not too sweet so people who don't like sweet desserts actually enjoy this *vlaai*. (As is the case for my brother who hates every other pie, cake or *vlaai*). If you do want it to be sweeter you can add some whipped cream (my favourite combination), powdered sugar or ice cream. Furthermore, this *vlaai* can be enjoyed both warm and cold. The ingredients and recipe are simple so this is definitely a favorite among the residents of Limburg.

2. Rijstevlaai (Rice pudding vlaai)

As this is my top five, I can't put my favorite *vlaai* lower than this. This *vlaai* is more controversial, you either love it or you hate it. I, of course, love it and only got to enjoy it on special occasions, because I would be the only one in my household to actually eat the *vlaai*. I do recommend getting the *vlaai* at a bakery or at the *Multivlaai* since the ones at the *Jumbo* and *Albert Heijn* aren't as good. *Rijstevlaai* is so delicious because of the unique combination of an airy *vlaai* base and a creamy, slightly sweet rice filling. The soft texture of the rice pudding melts on the tongue, while the base provides a pleasant bite. The subtle taste of vanilla makes the pastry even better. This *vlaai* is usually topped with whipped cream, chocolate shavings and powdered sugar. As a whipped cream lover, it's no surprise I enjoy this *vlaai* as much as I do.

3. Kersenvlaai (Cherry vlaai)

Even though I am not really the biggest fan of the *kersenvlaai*, I do recognize the importance it has and that this *vlaai* definitely has to be on this list. If you ever venture out to the most northern part of the Netherlands, you will find this *vlaai* at every bakery. I've heard that they bake them fresh everyday. What makes it amazing is its perfect balance of flavors and textures. The base is a slightly sweet yeast dough, which is lighter than traditional pie crusts, offering a soft yet sturdy foundation. The star, of course, is the cherry filling—usually made from tart Morello cherries that provide a rich, tangy contrast to the sweetness of the pastry. The beauty of *kersenvlaai* lies in its simplicity and authenticity. Each bite bursts with the natural juiciness of the cherries, enhanced by just the right amount of sugar and sometimes a hint of cinnamon or almond. The pastry is often topped with the iconic lattice crust.

4. *Aardbei-room vlaai* (Strawberry and cream vlaai)

While this isn't one of the more traditional *vlaaien*, I do really enjoy this one. You can find this type of *vlaai*, usually around mothers day. That's also the best time to get this *vlaai*, the strawberries are in season so they taste the best and the *vlaai* isn't overpriced like in the other seasons. Like the name suggests, this *vlaai* consists of a *vlaai*-crust, topped with pastry cream, strawberries cut in half and a border of whipped cream. The pastry cream is a great combination with the strawberries and acts as a sort of glue so they keep their place while you eat your *vlaai*. The combination of crispy, soft and fresh makes this pastry irresistible and perfect for any occasion, from birthdays to summer parties. A real treat for lovers of fruity desserts!

Its mild, vanilla-forward flavor makes it a favorite for almost everyone, and it pairs perfectly with a cup of coffee. Whether enjoyed on a special occasion or just because, *Zwitserse roomvlaai* is pure creamy perfection.

Whether you prefer fruity, creamy, or more traditional flavors, there's always a Limburgse *vlaai* to suit your taste. The *appelkruimel vlaai* is a crowd favorite due to its versatility, while the *rijstevlaai*, with its unique texture and flavor, is a true treat for enthusiasts. The *aardbei-room vlaai* combines freshness and sweet-

ness, making it perfect for summer occasions. The *kersenvlaai* remains a timeless classic with its perfect balance of sweet and tart, and the *Zwitserse roomvlaai* offers ultimate creaminess for those who love rich, smooth flavors. What all these *vlaaien* have in common is that they are not just

5. *Zwitserse roomvlaai* (Swiss cream vlaai)

Zwitserse roomvlaai is amazing because it's the ultimate creamy indulgence. The base is a light, slightly sweet yeast dough, which provides a soft yet sturdy foundation for the rich filling. The star of the show is the *Zwitserse room*: a luxurious blend of vanilla custard and whipped cream, creating an ultra-smooth, airy texture that melts in your mouth. This *vlaai* is often topped with a generous layer of whipped cream, sometimes sprinkled with chocolate shavings or caramelized nuts for extra decadence. The combination of the silky filling, fluffy topping, and delicate crust makes every bite feel both rich and light at the same time.

delicious treats, but also represent a sense of nostalgia and tradition. It is a way to celebrate with your friends and family. Whether you buy them from a bakery, make them at home, or even pick one up from a supermarket, a good *vlaai* always brings people together and makes any occasion just a little bit sweeter. Like when me and my fellow intro-mentors decided to bake an *appelkruimel vlaai* for the mentor-applications. So I hope this article convinced you to try a *vlaai* if you haven't before or other versions of this great dessert.

STUDEREN ZONDER GRENZEN

Het KNIR in Rome

Door Jessica Vogels

Afgelopen winter ben ik in Rome geweest voor een cursus aan het KNIR. Deze stond in het teken van bibliotheken en boeken uit Rome. Studeren in het buitenland, en al helemaal studeren in de mooiste stad van Europa (fight me), is iets wat ik altijd erg kan aanraden. Het geeft je de mogelijkheid om in een ander klimaat, soms letterlijk, te studeren dan in Nederland en de inzichten daarvan kunnen super waardevol zijn voor je studieprogramma. Hierom, bij deze: een studeren zonder grenzen uit Rome!

Ik deed mee aan de cursus *Mining the Library Treasures* aan het Koninklijk Nederlands Instituut in Rome, afgekort KNIR. Dit is een cursus van twee weken met als algemeen thema bibliotheken en boeken in Rome. Dit jaar draaide de cursus rond de bibliotheek van het KNIR zelf en dan voornamelijk de bibliotheek tijdens het bewind van Goddefridus Johannes Hoogewerff, directeur van het KNIR in de periode van 1924-1950. Tijdens de cursus leerden we van alles over zijn ideeën over de bibliotheek en we kregen één boek uit de collectie om te onderzoeken. Hier waren meerdere opdrachten aan verbonden. We moesten de catalogus van de bibliotheek uitbreiden, een website maken en hiervoor een tekst over het boek schrijven, een presentatie geven over die website en als laatste een eindpaper schrijven over interessante dingen die je in je boek tegen bent gekomen. Ik heb bijvoorbeeld mijn eindpaper geschreven over hoe mijn boek zich verhiel tot het humanistische idee van *'The Written Rome'*.

Naast dit onderzoek, hebben we verschillende excursies ondernomen naar andere onderzoeksinstituten in Rome. Het KNIR bevindt zich namelijk in een wijk in Rome waarin allerlei onderzoeksinstituten van andere landen staan. Dit vond ik erg bijzonder. Het zijn namelijk plekken waar je anders niet zou komen. Het was heel gaaf om te zien hoe andere instituten met hun collecties omgaan. Ook hebben we een paar oude

bibliotheken bezocht waar de conservatoren ons bijzondere boeken uit de collecties lieten zien. Het mooiste werk daarvan was een geïllustreerd Perzisch manuscript. Het was soms ook wel erg raar om te zien hoe bibliotheken met hun manuscripten omgaan, een conservator uit een van de bibliotheken vertelde dat hun manuscripten gewoon op de boekenplank stonden zonder klimaatcontrole en toen kregen ik en alle andere cursisten tegelijkertijd een tia. Ze waren ook aan het vertellen dat ze goede contacten hadden met restaurateurs en we hebben maar wijselijk gezweven over het feit dat je de restaurateur niet zo vaak hoeft te laten komen als je je boeken goed onderhoudt zoals hier. Dit was dus een heel concreet voorbeeld van hoe anders verschillende landen kunnen omgaan met zaken, in dit geval boeken.

Een van de grootste pluspunten van deze trip was dat ik veel tijd heb genomen voor uitstapjes. Dit is ook zeker iets wat ik kan aanraden. In de woorden van een cursusgenoot: 'Bijna niemand gaat studeren in het buitenland voor het studeren, maar voor het buitenland.' Ik ben onder andere naar de musical *West Side Story* in het Italiaans geweest, die super leuk was ondanks dat ik er niets van verstond. We zijn ook vaak uit eten gegaan, maar in Italië is dat veel goedkoper dan in Nederland dus het was geen groot probleem. We zijn ook vaak de stad ingegaan om te wandelen of winkeltjes te bekijken. Het hielp heel erg dat deze cursus in de winter was, want hierdoor was de temperatuur goed te harden. De gemiddelde temperatuur lag rond de 10 graden, wat een stuk beter was dan 32-35 graden in de zomer.

Een buitenlandverblijf tijdens je studie is dus een grote aanrader. Je leert zoveel dingen over onderzoek in het buitenland en je komt in aanraking met allerlei andere mentaliteiten over onderzoek. Mocht een heel semester je iets te lang lijken, is een cursus van twee weken zoals deze een heel mooi alternatief.

EEN BRANDENDE KWESTIE: de rol van vuur in de stedelijke ontwikkeling van Kaapstad

Door Jetze Boon

Gelegen aan de met vlambare vegetatie begroeide Tafelberg, kende Kaapstad gedurende haar gehele geschiedenis een groot risico op het uitbreken van natuurbranden. Ook op 18 april 2021 was het raak. Een combinatie van droogte en sterke wind legde binnen een aantal dagen bijna 600 hectare van het *Table Mountain National Park* in as. Ook voor *Mostert's Mill* pakte de brand zeer ongunstig uit. Deze in 1796 gebouwde molen was tot de brand van 2021 de laatste nog werkende molen in de omgeving van Kaapstad. Als laatste brandslachtoffer onder de achttiende-eeuwse gebouwen van Kaapstad onderstreept het tragische einde van dit monumentale pand de impact van vuur op de stedelijke ontwikkeling van Kaapstad.

Met dit artikel neem ik je mee naar een tweetal potentiële breekpunten in de vroegmoderne stedelijke ontwikkeling van Kaapstad. Zowel in 1736 als in 1798 braken er grootschalige branden uit in deze stad. Onderzoek naar deze stadsbranden biedt de mogelijkheid om te achterhalen wat in het achttiende-eeuwse Kaapstad de impact van brandgevaar was op het gevoerde beleid omtrent de stedelijke ontwikkeling van Kaapstad.

De eerste steen gelegd

Dat onderzoek naar deze urbanisering anno 2025 mogelijk is, was overigens relatief ondenkbaar toen Jan Anthoniszoon van Riebeeck in 1652 het startschot gaf voor de aanwezigheid van de Verenigde Oost-Indische Compagnie. Niet verstedelijking, maar de uitbouw van een 'verseringsstation' was het hoofddoel. De vestiging ontleende haar waarde immers vooral aan haar strategische ligging halverwege de vaarroute van Europa naar Azië, in plaats van aan grootschalige koloniale landbouwproductie of de aanwezigheid van grondstoffen. Toch maakten de aanleg van een tuin voor voedselproductie, de bouw van

een fort en de komst van winkels en werkplaatsen dat de aanwezigheid van de VOC een permanent karakter kreeg. In de late zeventiende eeuw betekende een groeiende groep achterblijvers bovendien dat er niet alleen een nieuwe lokale gemeenschap ontstond, maar dat bovendien het genoemde proto-stadsbeleid een meer gestructureerde vorm aannam.

Wat ontstond was een stad opgedeeld in meerdere blokken, met duidelijke toewijzing van grond voor woningen, winkels en bedrijven. Daarnaast werden op meerdere locaties open plekken aangewezen, onder andere benut voor markten of publieke rechtspraak. Deze regulering van de openbare ruimte lijkt erop te wijzen dat het lokale VOC-bestuur meer richting wilde geven aan de stedelijke ontwikkeling van Kaapstad. Toch was het, los van de in opdracht van de VOC opgetrokken publieke gebouwen, vooral de beperkte verscheidenheid aan bouwmaterialen die maakte dat er in Kaapstad een algemeen toegepaste bouwstijl ontstond. Witgekalkte muren van zongedroogde baksteen en rieten punt-daken, met aan de buitenkant houten luiken ter bescherming tegen zonlicht en warmte. Deze uiterlijke kenmerken zijn, hoewel geschikt voor het Zuid-Afrikaanse klimaat, zeer brandbaar.

De vonk slaat over

Deze hoge brandbaarheid werd in de nacht van 11 op 12 maart 1736 pijnlijk aan het licht gebracht, toen een grote brand vijf huizen volledig in as legde. De vuurzee riep veel vragen op over een potentiële oorzaak en al vrij snel werd een groep weggelopen slaafgemaakten beschuldigd van brandstichting. Het risico op een gevaarlijke combinatie van wind en droogte maakt daarentegen dat een dergelijke brand ook zonder brandstichting geen ondenkbaar fenomeen zou zijn geweest. Het bestaan van een brandweer *avant la lettre* met verplichte deelname van slaafgemaakten wijst erop dat het lokale bestuur zich hier bewust van was. Het bestaan hiervan was tevens de

reden dat het verspreidingsgebied van de brand in 1736 beperkt gebleven is.

Toch heeft de brand wel degelijk impact gehad op de inwoners van Kaapstad en daarmee op Kaapstad zelf. Schilderijen van na 1736 wijzen erop dat de brand een verandering in de architectuur van Kaapstad teweegbracht. In 1762 waren de rieten puntaken van een aantal huizen vervangen door platte daken en ook de houten luiken lijken uit het afgebeelde straatbeeld te zijn verdwenen. Deze verandering betekent echter niet dat pas na de brand van 1736 nagedacht werd over brandpreventieve maatregelen. Angst voor branden had het lokale VOC bestuur al in de late zeventiende eeuw aangezet tot het nemen van vergelijkbare maatregelen, maar tot een verplichting was het nooit gekomen. Ook na 1736 blijken met name de in opdracht van de VOC opgetrokken publieke gebouwen op dergelijke wijze te zijn gebouwd.

Een verklaring hiervoor is te vinden door de genoemde woonblokken van dichterbij te bekijken. *An sich* vormden deze, een aantal prominente locaties daargelaten, geen uiting van sociale klassen in Kaapstad. De onderverdeling bestond met name binnen de woonblokken, waar riant koopwoningen werden afgewisseld met huurhuizen. Deze zekere ongeordendheid te midden van een strakke stedelijke planning, lijkt erop te wijzen dat het lokale VOC-bestuur zich na de verkoop van grond vaak op de achtergrond hield. Het al dan niet doorvoeren van maatregelen van hogerop zal met die reden meer een zaak van de achttiende-eeuwse vastgoedbazen zijn geweest. Dit maakt het lastig om de brand in 1736 als breekpunt binnen de stedelijke ontwikkeling van Kaapstad te beschouwen. Gelukkig biedt de situatie van 1798 meer inzicht.

In de kiem gesmoord

In de late achttiende eeuw werd de verstedelijking van Kaapstad in beton gegoten. Niet alleen de gedeeltelijke bebouwing van de voedseltuinen, maar ook de aanleg van een nieuw ziekenhuis in 1772 getuigen dat de focus op Kaapstad als 'verversingsstation' gedurende de achttiende-eeuw plaats gemaakt had voor een focus op stedelijke ontwikkeling. De VOC kon echter niet lang genieten van deze urbaniserings-slag. Nadat de Britten in 1795 de macht over de Kaapkolonie

nie overnamen, bleek in 1798 dat de Compagnie na de overname geen lang leven beschoren was. Kaapstad stond zodoende onder Brits gezag, toen enkele maanden later opnieuw een brand delen van Kaapstad in vlammen deed opgaan. Ditmaal werden met name pakhuizen getroffen, wat de economische impact groter maakte dan in 1736 het geval was.

Mogelijk was het met deze economische motivatie, dat de Britten een onderzoek instelden naar de toedracht van de brand. Om te beginnen realiseerde het Britse bestuur zich dat er een mogelijke correlatie bestond tussen economische voorspoed, bijbehorende invoer van slaafgemaakten en de daarmee toenemende kans op verzetsacties, in dit geval brandstichting. Het lokale brandgevoelige klimaat was in dat geval niet de oorzaak van stadsbranden, maar een zeer effectieve katalysator. Een bestudering van *The Great Fire of London* uit 1666 bracht het bestuur vervolgens tot een verordening die wel op groter niveau lijkt te zijn doorgevoerd. Het was niet langer toegestaan om huizen met rieten daken te bouwen en uitwendige luiken werden op alle gebouwen in Kaapstad verboden. Wat bij de VOC vooral een poging was, werd door de Britten in de vroege negentiende eeuw effectief in praktijk gebracht.

Conclusie: never waste a good crisis?

Dat het uitbreken van branden stedelijke ontwikkeling beïnvloedt staat vast. Het lijkt haast de meest efficiënte manier om verandering teweeg te brengen in een op het oog rigide stadsstructuur. Al is het maar doordat een vlammenzee stadsbewoners angst inboezemt. De angst om bezit of dierbaren te verliezen, zoals ook *Mostert's Mill* tot 2021 een dierbaar bezit zal zijn geweest. Angst voor vuur, maar misschien nog wel meer de angst voor zij die het vuur aansteken. Iets wat de indruk wekt dat brandpreventieve maatregelen in Kaapstad het systeem van onderdrukking en slavernij in de hand werkten. Niet alleen door effectieve brandstichting te bemoeilijken, maar aanvullend door angst voor brand te koppelen aan zij die in het vroegmoderne Kaapstad het meest benadeeld werden.

FROM SCREEN TO SOUTHERN EUROPE

WATCH RECOMMENDATIONS

By Eva Grooten

Even though we're slowly heading towards spring, the days are still cold and dark. Nothing like a rainy bike ride that makes you long for sunny summer weather, preferably on the Italian beach or underneath the French sun. You might still have to wait a little longer for this daydream to become reality but don't worry, you can travel to the sun and through time with the following must-watches. These five watches will take you to different time periods in Southern Europe through your screen, so you won't even have to travel to any other place than your couch. Hopefully there's something in this list to your liking so it can be a bright spot in these otherwise gloomy days.

1. Guillermo del Toro's *Pinocchio*

A lot of us probably watched Disney's *Pinocchio* when we were younger. This version, however, is a beautifully made stop-motion by Mexican director Guillermo del Toro better suited for a grown up audience. The story takes place during the rise of fascism in Mussolini's Italy and centres around themes like war and grief. Most importantly, however, it's love that can survive among all the horrors of the world and the wonders that can grow out of this that guides the story. The movie follows Pinocchio after he comes to life after being created by Geppetto, who has lost his son during World War I to an airstrike by Austro-Hungarian forces. This tragedy had haunted Geppetto ever since and resulted in the creation of Pinocchio years later. The story follows a familiar storyline, but also confronts the viewer with the reality of fascist Italy which adds an extra layer to the fairytale story we used to watch as children. Not only is the animation incredible, with stars like Ewan McGregor, Tilda Swinton and Cate Blanchett, who voices a monkey, you can't really go wrong

by watching this movie. So make sure to give this movie a try if you're ready to shed a tear while watching this original take on Pinocchio.

2. *La Chimera*

La Chimera takes you to sunny Tuscany where English archaeologist Arthur, played by Josh O'Connor, trades in the sun for underground treasures. The story starts with Arthur fresh out of jail and on his way back to his gang of graverobbers who spend their time raiding Etruscan tombs and trading these ancient finds. Arthur is perceived as a wizard among them since he uses a dowsing rod to find these underground treasures. The movie doesn't only take you to the ancient Etruscans but also to the Italian 80's in which the story takes place. There's even a bit of ancient Greece in this as the director has taken inspiration from the myth of Orpheus and Eurydice. The movie features elements of this tragic love story and takes place in some dark underground spaces, but it does have its sunny moments. Furthermore, the beautiful Italian and cinematography make this movie an enjoyable watch.

3. *Percy Jackson and the Olympians*

Another story that's heavily inspired by ancient Greek mythology and also features a chimera is *Percy Jackson and the Olympians*. These books are probably well known by history students and have finally been adapted into a TV series released in late 2023. This has come as a relief to fans who refuse to acknowledge the movies based on the first two books that came out a decade ago and have been an insult to the beloved books. For those unfamiliar with the books, the series follows three demigods, also known as half-bloods, while they go on an adventure to prevent a war between their parents, the Greek gods. The story takes place in modern day USA

but features loads of ancient stories and history packed with a lot of action, humour and amazing characters that are just as enjoyable now as when reading the books as a kid. If you're even remotely interested in the ancient world then Percy Jackson is definitely a must-watch. Since season two has recently wrapped, now is a perfect time to catch up with the first season and be ready for next season's release. While you're at it you might as well read the books too because even though the series makes for a nice adaptation, the book will always stay the best after all.

4. Monsieur Aznavour

Famous singer Charles Aznavour has travelled a lot in his life, from his home country Armenia to Paris and from New York to the South of France. In *Monsieur Aznavour* these travels are shown paired with the conflicts, passions, love and music that drove the singer all around the world. This movie tells the story of one of the most famous French musicians from his childhood to the end of his career. It shows Aznavour's hard time during the Nazi regime at the start of his career, his friendship and partnership with pianist Pierre Roche, developing his career with Édith Piaf and conquering the world with the countless songs he wrote and performed. If you're a fan of these songs then you'll definitely enjoy this movie and learn a lot about the man behind the music. This French movie will completely whisk you away to Aznavour's world while it gradually takes you through his life which is sung through his music. Though the year has just started, I can confidently say that this is one of my favourite movies of this year so far and will stay so. *Monsieur Aznavour* is filled with history, raw emotions and beautiful music. Honestly, what's not to love?

5. Rosaline

I'll end my recommendations with a bit of a lighter watch. *Rosaline* is a romcom perfect for those who love Romeo and Juliet retellings. Rosaline is after all Juliet's cousin and Romeo's original love interest. The story starts with Rosaline being left heartbroken by Romeo. She starts to do what every girl in fourteenth century Verona that didn't have access to Olivia Rodrigo's mu-

sic after a breakup would do: scheme to get her ex-boyfriend back. This all folds out a bit different than she'd imagined while another interesting character enters her life. Expect the original tragedy plus the chaos of yet another Capulet teenage girl while she gets entangled in an enemies to lovers storyline. *Rosaline* might not be what Shakespeare had intended when writing his original story but it's a fun watch and will make you laugh after enough tears have already been shed in some of my previous recommendations. So take yourself to beautiful Verona and submerge yourself in the life of this funny and witty cousin that's taken the spotlight in this retelling of Shakespeare's well known tragedy.

I hope these recommendations have warmed you up a bit already and you're excited to travel to one of these destinations on your screen. Whether you chose sentimental *Monsieur Aznavour* or funny *Rosaline*, I hope these watches will not only make you feel excited for your summer holiday in Southern Europe but also for all the beautiful movies we're able to watch while cuddled up on the couch. Appreciate your warm blankets and hot tea while watching this winter. Time flies and soon enough we'll be too busy to catch up with all the movies coming out lying at the *Waalstrandje* and nagging about the heath again.

SOUTH KOREAN BOOKS

A selection of my favourite Asian Literature

By Jessica Vogels

Anyone who knows me, knows I love reading, no wonder I started studying literature. One thing I generally love to read is translated fiction, because I love delving into the writing style of other cultures and exploring different cultures through reading. I believe this can really broaden your horizons. I am particularly fond of Japanese and Korean fiction. As this edition is 'South' I thought it might be nice to share some history on South Korean literature and give some book recommendations. Happy reading!

A brief introduction to South Korean literature

South Korean literature has a long history, rooted deeply within the history of the country. Until the 19th century, Korean fiction and poetry were mostly imitating Chinese models. Hangul, the Korean alphabet, wasn't invented until the 15th century and was rarely used at the time, as it was seen as "women's writing". Then after Japan opened up after the Meiji reform, it started a wave of translation of European writing. Korea was initially not part of this development, but was later forced into modernisation by Christian missionaries and the Japanese colonisation from 1910 until 1945. The missionaries preferred Hangul as the main system of writing, because even the lower classes could read this script. When Koreans eventually began to write and publish modern fiction in Korean, albeit censored by the Japanese, the main themes were individual freedom and the tensions between generations.

After the Second World War and the defeat of Japan and subsequent decolonisation, Koreans recovered the right to write and publish in their national language. However, they then had to deal with the question of what writers should be writing about and what a 'good Korean style' was. Writers were divided. They, and the rest of the Korean people, were split between the ideas of the communists in the North and the Ameri-

cans in the south. The result of this division and conflict was, ultimately, the Korean War. When the war ended in 1953, 'Korea' became North Korea and South Korea and everyone had to come to terms with the tragedy of this division. The violence of the war had been tremendous; millions had died and many families were separated. There was no victory to celebrate. The best that the writers of fiction of South Korea could do was celebrate human decency and the little acts of human kindness that served as moments of a kind of redemption.

Following the war, South Korea transformed completely into an urban, industrial, capitalist state. The fiction of this period, the 60s and 70s, focuses mainly on this uprooting, the loss of rural innocence amidst urban violence and corruption and the small acts of human love and kindness that offered hope of a redemption in a harsh reality. The vivid portrayal of that much poverty and loss explains why the rest of the world was struggling on how to read the fiction written in Korea in those decades. It was often seen as 'depressing'. However, after so much trauma, there was almost no space for fantasy and romance in literature. It was seen as better to write about the reality a lot of Koreans faced.

After the massive industrialisation, Korea became the global superpower it is today. Cities with high skyscrapers began to dominate and Korea quickly became one of the richest and developed countries in the world. This caused a transformation in literature. Finally, there was space for Korean fiction to write about the comedies, fantasies and frustrations of the modern world. Books started to reflect the challenges of modern day Korea. All in all, Korean writing is not only written in Korean, it is about Korea's unique experience of life and it has to be read and understood as such.

Book recommendations

Now that we all know a little more about Korean literature in general, it's time to dive into the recommendations. The books I am recommending are contemporary fiction, but if you are looking for more traditional fiction I'd suggest taking a look at *The Nine Cloud Dream* or *Mujong* (The Heartless).

1. Sang Young Park, *Love in the Big City* (2021)

You can pry this book from my cold, dead hands, it's genuinely one of the best books I have ever read. I got this book after I watched a Jack Edwards video in which he recommended the book. I bought it and was blown away by it. The book centres around Park Young, a gay man who lives in South Korea. The book depicts a portion of his life, from his studies into his thirty's. The book is divided into four sections and each section depicts a specific point in his life and a significant relationship.

The writing style of this book is immaculate. The rich writing style gives you an amazing insight on who this person is and how he experiences the world. This makes it very easy to relate to Young. Longing, lust and loneliness are prominent themes in the book. Young struggles through tinder dates, clubbing, moving back in with his mother after college, toxic boyfriends and friendships. A lot of these themes will probably resonate with a lot of people in their twenties, so I'd suggest picking it up immediately. I'll leave you with one of my favourite quotes from the book: 'He was simply so lonely it was either talk to me or talk to the walls. I knew the temperature and the smell of such loneliness. Because back then, I was exactly the same kind of person.'

2. Yeon Somin, *The Healing Season of Pottery* (2024)

A lot of the books on my 'translated Asian literature' shelf are books that are innately comforting. This book is a prime example. It is about a woman in her thirties, Jungmin who worked as a screenwriter but suffers a burnout/nervous breakdown and quits on the spot. After months of isolation inside her home she goes outside again and stumbles upon a pottery studio close to her house. She then starts to take pottery classes and finds her place in the friendly community that frequents the studio. The kiln of the pottery shop and the

new friendships she begins to make, slowly begin to warm her heart and she discovers things she never thought possible.

This is a lovely little story about letting go of the past, working through your problems and the healing effect of a community. All the people at the pottery are working through something and Jungmin soon doesn't feel as alone anymore. It discusses several important themes, like childhood trauma, burnout and the expectations of modern society upon the new generation. It's a slow paced novel, with lots of room for details, which makes the imagery very vibrant. I would say this makes it a bit harder to read, as the author really takes her time, but the effort is worth it. You'll be left with a lot of food for thought.

3. Kim Hye-jin, *Concerning My Daughter* (2022)

This book is a short read about the conflict between generations. It's about an ageing mother, who allows her daughter, Green, to move into her apartment. However, Green shows up with her long-term girlfriend Lane and the mother struggles to welcome Lane into her home. Her traditional ideas of a family, consisting of a husband, a wife and a child, clash with her daughter's idea of a family and this causes all sorts of problems. Her views get challenged even more when the nursing home she works at insists that she lowers her standard of care for an elderly dementia patient who has no family, who chose not to have children. Green's mother can't accept it and asks herself the question: why should the choice of having a traditional life mean that your life is worth nothing at all?

This book is super thought-provoking. I don't know if I am speaking for everyone, but I frequently find myself having these types of generational clashes with my family. It deals with LGBTQ themes, about not being accepted by your parents and about how mutual understanding can slowly bridge that gap. It made for a very emotional read. I liked the fact that the book was able to pack such a powerful message in a relatively short book. Sometimes I felt like it was a bit didactic, certain themes were repeated over and over again. This may have to do with the fact that the Korean society is a lot more traditional when it comes to certain things, like LGBTQ and the author may have wanted to make sure that the point really got across. However, it is still a very good read!

EL DORADO

Een gouden droom

Door Cara Peters

De mythe van *El Dorado* roept beelden op van een mysterieuze stad van goud, diep verborgen in het Amazonewoud, waar onvoorstelbare rijkdommen op ontdekking wachten. Eeuwenlang dreef deze legende avonturiers en conquistadores tot expeditie in de Zuid-Amerikaanse wildernis. Maar voordat er onder hen een idee van *El Dorado* ontstond, circuleerde er al een andere mythe: die van *Meta*, een plek waar goud in overvloed zou zijn. Deze oudere legende vormde wellicht de basis voor latere verhalen over een verborgen gouden stad en voedde de obsessie naar onontdekte schatten.

De legende van *Meta* vond zijn oorsprong bij Diego de Ordás, een Spaanse ontdekkingsreiziger. In 1530 werd Ordás gouverneur van enkele eilanden aan de monding van de Amazone. Vanwege lokale inheemse handel in sieraden, werd er in die tijd druk gespeculeerd over verborgen bronnen van goud en zilver. Men geloofde dat deze rijkdommen uit een geheime, nog onontdekte locatie kwamen. Ordás was ervan overtuigd dat goud groeide zoals planten en dat het in overvloed aanwezig zou zijn rond de evenaar waar de zon het sterkst was.

Hij organiseerde rond 1530 een expeditie naar de Orinoco-rivier, op zoek naar de oorsprong van het goud. Hij en zijn mannen reisden duizend mijl en bereikten uiteindelijk de samenvloeiing met de rivier Meta. De gevangengenomen inheemse bevolking vertelde over een stad die rijk was aan goud en werd geregeerd door een eenogige koning. De expeditie van Ordás eindigde echter in een totale mislukking. Veel van zijn mannen kwamen om en hijzelf keerde terug zonder het beloofde goud. Toch bleef het gerucht over *Meta* voortleven en inspireerde het talloze andere conquistadores om de Zuid-Amerikaanse wildernis in te trekken.

In de jaren die volgden kwam hier een nieuwe legende bij: het verhaal over *El Dorado*. De term *El Dorado* ('de Vergulde') verwees oorspronkelijk naar een inheems ritueel bij de Muis-

ca-bevolking in het huidige Colombia. Tijdens dit ritueel werd een nieuwe leider bedekt met goudstof en onderging hij een ceremonieel bad in het Guatavita-meer, waarbij goud en kostbaarheden als offer werden gebracht. Volgens de vroegste, 16de-eeuwse verslagen vernamen de Spanjaarden over deze mysterieuze 'Gouden Man'. In de overlevering evolueerde het verhaal zich geleidelijk verder tot de mythe van een 'Gouden Stad': *El Dorado*. Europese cartografen plaatsten *El Dorado* steeds vaker op kaarten, waardoor het geloof dat het daadwerkelijk een fysieke plek betrof, werd aangewakkerd. Vanaf de zeventiende eeuw werd *El Dorado* in de literatuur en wetenschap echter steeds meer verbannen naar het rijk van de symboliek. Een mooi voorbeeld hiervan is te vinden in Voltaire's *Candide*, waarin een korte episode aan *El Dorado* wordt besteed. Voltaire zag *El Dorado* als een utopisch ideaal, een droomwereld die in werkelijkheid onbereikbaar was en in schril contrast stond met de harde, intolerante wereld erbuiten.

Ook tegenwoordig is *El Dorado* nog steeds bij velen een bekend begrip. Hoewel de meeste mensen niet meer geloven dat de gouden stad ooit daadwerkelijk heeft bestaan, blijft de mythe fascineren. Archeologen en historici speuren nog altijd naar aanwijzingen over de oorsprong van de legende en nieuwe ontdekkingen in de Zuid-Amerikaanse jungle worden vaak in verband gebracht met het verhaal. Zo onthulden onderzoekers in 2010 de ruïnes van een indrukwekkende pre-Columbiaanse beschaving, diep in het Amazonewoud. Hoewel dit geen gouden stad bleek te zijn, bewees de vondst dat er nog altijd verborgen geschiedenissen wachten om ontdekt te worden. Waar *El Dorado* ooit het utopia was voor conquistadores die op zoek waren naar rijkdom, herinnert het ons nu aan het feit dat het verleden nog lang niet al zijn geheimen heeft prijsgegeven.

SOUP BY SAARTJE

Curry Laksa Soup

By Saartje Bruens

This has always been one of my favorite soups, so I was over the moon when I saw that they have a ‘Thai red curry soup’ at the Rafter. Like most Rafter soups, this one was mediocre at best. It’s safe to say I was quite disappointed. So in this article I’ll be making my aunt’s curry laksa recipe. She got this recipe from a woman in Malaysia, where she had lived for a few years. It’s a creamy, citrusy and spicy soup that will surely warm your heart!

Ingredients:

2(or 3) cans of coconut milk
Curry paste (Buy this at the Toko, trust me it’s better)
Beansprouts
Chicken filet
2 Chicken bouillon cubes
1 onion
3 cloves of garlic
Small shrimps
Noodles
Lemon juice

Preparation

1. Cut your chicken into cubes and put them into the soup pan with oil. Cook until they’re golden brown and add a bit of curry paste. Be aware that a bit goes a long way. You need to bake the curry paste to release the flavour! (But make sure not to burn it)

Tip: the more curry paste you add the more flavour the soup will get, but also the spicier the soup will get. Can’t handle spice well? Add more coconut milk (instead of water) to offset the spice or a bit of sugar.

2. Dice your onion and garlic and add them into the soup pan with the chicken. Let them cook until the onions get translucent.

3. Add the coconut milk, a bit of lemon juice, bouillon cubes and a (coconut milk) can of water. And let the soup boil and add the shrimp as well. If you want more flavour or spice, you can always add more curry paste.

4. Add the noodles to the soup and let them cook according to the packaging.

5. Serve the soup with bean sprouts and enjoy!

Also, no I do not condone putting soap (coriander) into the soup.

Pro tip: an egg and some scallions are also really great in the soup!

In het hol van... Elle van den Elzen

Na een super kort ritje in de bus, treed ik binnen in het studentenhuus van Elle aan de Muntweg. Het is een gezellige boel binnen. Elle vertelt honderduit over alle foto's, bloempotjes, kunstwerkjes, knuffels en plantjes. 'Als ik ooit van je gehouden heb, ben je in mijn kamer te vinden.' Haar muur heeft ze afgelopen zomer eindelijk oranje geverfd en dat heeft, naar eigen zeggen, haar kamer echt getransformeerd naar wat het nu is. Door de kamer heen staan verschillende plantjes die allemaal een naam hebben. Er hangen ook hele collages van foto's, knutselwerkjes, kaarten en schilderijtjes aan de muur boven haar bed. Elle vertelt dat ze ook shotglaasjes verzamelt, deze staan verspreid op plankjes aan de oranje muur. Aan deze plankjes hangt ook een verzameling mokjes waar Elle erg trots op is. Mocht je nu, net als ik in het begin, bang zijn dat er geen boekenkast was, wees niet getreurd! Elle heeft een stiekeme boekenkast en deze is verstopt onder haar bed. Ze heeft een omgebouwde hoogslaper waardoor ze erg veel ruimte onder haar bed heeft. Een boekenkastje, een schoenenrek, het is er allemaal. Wanneer ik vraag wat ze verder nog voor plannen heeft voor haar kamer, moet ze lachen: 'Het eerste wat ik verhuis, is mijn platenspeler!'

Foto en tekst door Jessica Vogels